

pligtig under Processen at fremlægge det afsendte Brev, naar han ej benægter dets Modtagelse, men ogsaa bærer Risikoen for dets Bevarelse.

Da det undtagelsesvis kan forekomme, at Befordring med Post eller Telegraf ikke staar til Raadighed paa Stedet, og da dette ikke bør blive til Skade for den, der skal afsende en i Loven foreskreven Meddelelse, giver Udkastet den omhandlede Regel Gyldighed ogsaa for Tilfælde, i hvilke Meddelelsen er afgiven til Befordring med „andet forsvarligt Befordringsmiddel“. Der kan naturligvis ikke opstilles bestemte Regler for, hvad der i denne Henseende bør anses som et „forsvarligt“ Befordringsmiddel, men Afgørelsen heraf maa overlades til Domstolene i Overensstemmelse med den til enhver Tid og paa ethvert Sted raadende Opfattelse. Særlig skal der dog gøres opmærksom paa, at Benyttelsen af Afsenderens egne Folk til Meddelelsens Overbringelse, hvilket ikke sjældent forekommer i Pladshandelen, i Almindelighed maa antages at foregaa paa Afsenderens egen Risiko, allerede af den Grund, at han kunde og burde have benyttet den langt sikrere Postforbindelse.

Udkastet giver ingen Regel om, hvilket af flere til Raadighed staaende sikre Befordringsmidler Afsenderen i det enkelte Tilfælde bør betjene sig af for at opnaa en tilstrækkelig hurtig Befordring af Meddelelsen. Navnlig følger det ikke af Udkastets Fremhævelse af Befordring med Posten som et forsvarligt Middel, at denne altid fyldestgør de Fordringer som i sidstnævnte Henseende kan stilles til Afsendelsen. Der kan tværtimod forekomme Tilfælde, i hvilke det, efter Værdien af Salgsgegenstanden og de hurtige Prissvingninger eller den hastige Fordærvelse af Varen, vil blive anset for krævet af almindelig god Forretningsskik, at Underretning sendes ad telegrafisk Vej.

Paa den anden Side opstiller Udkastet heller ikke noget Krav til Form en for

Meddelelsens Afgivelse, hvoraf navnlig følger, at en mundtlig Meddelelse, der fremsættes i rette Tid og overfor rette Vedkommende, ikke kan afvises, saalidt som det naturligvis kan kræves, at en skriftlig Meddelelse af denne Art ikke bliver givet sammen med andre Forretningsmeddelelser.

Om Betydningen af visse Salgsklausuler.

§§ 62—71.

Da adskillige af de kortfattede Udtryk eller handelsretlige Klausuler, som Parterne navnlig i den større Handel hyppig betjene sig af ved Afslutning af Køb, erfaringsmæssig i flere Henseender ere Genstand for forskellig Tolkning, har man ment, at det ved Udarbejdelsen af et Forslag til en saavidt mulig ensartet Lov om Køb for de tre nordiske Lande, vil være af stor Betydning at fastslaa en ensartet Forstaaelse indenfor det skandinaviske Retsomraade af nogle af de vigtigste af disse Klausuler. Da imidlertid i flere Tilfælde Klausulerne have forskellig Betydning indenfor de forskellige Forretningsgrene og i andre Tilfælde deres Betydning i forskellige Henseender kan ventes at ville undergaa Forandringer efter Handelsforholdenes Udvikling, maa der vises en ikke ringe Varsomhed paa dette Punkt. Udkastet giver derfor i §§ 62—71 kun en Udlægning af nogle enkelte, særlig hyppig forekommende Salgsklausuler og kun i de Retninger, i hvilke baade Ejendommelighederne for den enkelte Forretningsgren i Almindelighed ingen Rolle spiller, og man derhos med nogenlunde Sikkerhed tør gaa ud fra, at dens Betydning vil staa uberørt af Udviklingen i Fremtiden, saavidt denne kan overskues.

§ 62.

Blandt de i Distancehandelen benyttede særlige Salgsklausuler hører Klausulen „frit